

Arrest

nr. 114 786 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues) van 27 juni 2013.

Gelet op titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 en artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 oktober 2012 en heeft zich op 5 oktober 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 mei 2013.

1.3. Op 14 juni 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 juni 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Nad Ali in de provincie Helmand, maar het grootste deel van uw leven woonachtig in Kabul. U bent ongeveer tweeënzeventig jaar, Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U was nooit politiek actief in Afghanistan. U vroeg in België asiel aan samen met uw twee minderjarige dochters (...) Samira en Manigzha. U verklaart dat u naar België bent gekomen om uw dochters een toekomst te geven, omdat de situatie in Kabul heel slecht is voor jonge meisjes en ontvoeringen schering en inslag zijn, wilde u hen in veiligheid brengen bij uw zoon (...) Naim, aanwezig in België (OV 6.298.696 en CG 08/14338). Ook de economische situatie in Kabul was erg moeilijk. U had er een handkarretje met groenten maar plots mocht dat niet meer. U besloot met uw familie terug te keren naar Helmand om te zien of u daar een leven kon opbouwen. U woonde er ongeveer vijf maanden. In die periode was er echter een raketinslag op jullie huis, waarbij uw zoon en uw schoondochter, nl. de vrouw van (...) Naim, om het leven kwam. Uw zoon Naim vertrok toen richting Europa en later vernamen jullie dat hij in België was, waar ook de zus van uw vrouw met haar gezin verblijft (Wahidi-Jouya Shinkai, OV 5.171.932 en CG 01/25202 en Jouja Raz Mohammad, OV 5.487.730 en CG 03/16445). Vanuit Helmand vertrok u naar Iran en leefde er met uw vrouw, zoon Fahim (OV 6.868.804 en CG 11/20524) en uw dochters Samira en Manighza in Teheran, Shorabad. Uw dochter Fatana (OV 6.868.813 en CG 11/20746) had u in Baghlan, waar u een aantal maanden woonde tijdens de burgeroorlog in Kabul, uitgehuwelijkt aan een machtige en veel oudere man van Hezb-i-Islami, iets waarover u zich nu schaamt. Ongeveer twee tot drie jaar geleden vernam u van een vriend in Afghanistan dat de man van Fatana overleden was en dat haar schoonbroer nu met haar wilde huwen. U verklaart vier jaar in Iran te hebben gewoond. Na twee jaar werd uw zoon Fahim gerepatriëerd naar Afghanistan en sindsdien is hij spoorloos. U verklaart dat u niet wist dat uw dochter Fatana naar Iran was gevlucht en pas in Hongarije vernam u dat ze ook in België was. Uw vrouw is twee maanden voor uw vertrek uit Iran overleden. U vertrok met uw twee minderjarige dochters richting Europa. Het was een moeizame reis die een jaar duurde. Vanuit Iran reisde u naar Turkije en dan richting Griekenland, waar jullie ongeveer acht tot negen maanden verbleven. Via Macedonië kwam u in Hongarije terecht, waar jullie werden opgepakt door de politie en geen andere keuze had dan asiel aan te vragen. U zegt dat u er dezelfde persoonsgegevens gaf als bij uw aanvraag in België. Verscheidene keren werden jullie teruggedleid naar Macedonië. Vanuit Hongarije hebben uw minderjarige dochters hun zus Fatana gecontacteerd in België. U zegt niet te weten hoe de twee meisjes aan haar contactgegevens gekomen zijn. U zegt dat u hier in België geen contact heeft met Fatana, die u niet meer wil zien, noch met Fahim, van wie u niet wist dat hij in België was.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een ernstig risico voor vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in de Conventie van Genève, zijnde een persoonlijke, daadwerkelijke vervolging op basis van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Evenmin maakte u aannemelijk dat u een reëel risico heeft op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, art. 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst moet worden vastgesteld dat u, uw dochter Fatana en uw zoon Fahim, dermate bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd aangaande de samenstelling van de familie, de redenen van vertrek uit Afghanistan, alsook de onderlinge contacten en netwerken, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen, alsook die van uw kinderen Fatana en Fahim, ernstig worden ondermijnd. Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije (zie informatie aanwezig in het administratieve dossier), waar u verklaarde dat u in België drie kinderen had, met name (...) Naim, (...) Fahim en (...) Fatana. Echter ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft u geen enkele melding gemaakt van het feit dat u nog een derde dochter Fatana (zie vragenlijst DVZ vraag 17) heeft en bij de vraag welke familieleden zich in België bevinden, heeft u noch uw zoon Fahim noch uw dochter Fatana vermeld, doch enkel uw zoon Naim, uw twee minderjarige dochters die samen met u asiel hebben aangevraagd, en uw schoonzus Shinkai Wahidi (zie vragenlijst DVZ vraag 31). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dat Fahim werd gerepatriëerd naar Afghanistan, twee jaar na jullie aankomst in Iran, waar jullie in totaal ongeveer vier jaar verbleven.

Vervolgens beweerde u meermaals dat u nooit meer iets van Fahim heeft vernomen (gehoorverslag CGVS p.2, p.4 en p.5). Dit is een pertinente leugen, gezien u in Hongarije op de hoogte was van zijn verblijf in België. Uw zoon Fahim heeft inzake zijn asielaanvraag overigens nergens melding gemaakt van een repatriëring terug naar Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS zoon Fahim). Dan, u op het CGVS eveneens gevraagd naar uw familiesamenstelling, meer bepaald de namen en leeftijden van uw kinderen (gehoorverslag CGVS p.2 en p.3), maakte u in eerste instantie geen enkele melding van uw dochter Fatana. Pas wanneer u, tijdens het gehoor op het CGVS, werd gevraagd wie Fatana is, gaf u schoorvoetend toe dat zij uw dochter is (gehoorverslag CGVS p.5), maar dat ze geen contact meer wil met u omdat ze nog altijd kwaad is. Verder beweerde u dat u niet op de hoogte was dat Fatana naar Iran was gevlucht na de dood van haar man, u zou haar daar nooit hebben gezien (gehoorverslag CGVS p.6). Zoals onderstaand verder aangetoond, is dit niet geloofwaardig. Vanuit de diverse verklaringen van u, uw dochter Fatana en uw zoon Fahim is het voor het CGVS heden overduidelijk dat jullie hebben geprobeerd om de asielinstanties om de tuin te leiden aangaande de familiesamenstelling en dus ook aangaande het al dan niet bestaan van een sociaal-familiaal netwerk in Afghanistan of daarbuiten. Hoewel er, na vergelijking van de verklaringen van Fatana, Fahim en uw andere zoon Naim én het document van uw asielaanvraag in Hongarije, reeds ernstige vermoedens waren van fraude, werd het voordeel van de twijfel gegeven en werden deze twijfels niet in de beslissingen van uw kinderen Fatana en Fahim aangehaald. Echter heden is het CGVS ervan overtuigd, op basis van alle gegevens aanwezig in de administratieve dossiers van de asielaanvragen van uzelf en uw familieleden, dat u samen met uw zoon Fahim, dochters Samira en Manizgha en uw dochter Fatana met haar twee kinderen vanuit Iran bent vertrokken. Er is immers geen andere duiding mogelijk voor de verklaringen van Fatana en Fahim, die beweren dat ze vanuit Iran vertrokken zijn, mét hun minderjarige zussen Manighza en Samira, die ze - volgens hun verklaringen - onderweg in Turkije hebben verloren, en uw verklaring, dat u met uw twee minderjarige dochters bent vertrokken en samen ook in België bent aangekomen (gehoorverslag CGVS p.6-7). U gaf voor deze duidelijk uiteenlopende verklaringen geen aannemelijk uitleg, wat overigens ook niet mogelijk is gezien het een pertinente leugen is, meer nog u probeerde de waarheid omtrent jullie gezamenlijke vertrek uit Iran nog verder te verdoezelen. Zo zei u dat het klopt dat de meisjes Samira en Manighza vertrokken waren, maar dat ze alleen vanuit Turkije zijn teruggekeerd naar Iran, naar u (gehoorverslag CGVS p.6). Hieraan kan geen enkel geloof worden gehecht. Dat twee Afghaanse minderjarige meisjes die illegaal reizen via een smokkelroute, vervolgens vanuit Turkije 'via via' de weg terug naar u zouden vinden in Iran is niet geloofwaardig. Bovendien verklaarde u dat u niet alleen bent achtergebleven in Iran. En zelfs mocht het zo zijn, dan nog moet u de meisjes hebben meegegeven met Fatana en Fahim, waarvan u en zij beweren dat jullie elkaar niet hebben gezien in Iran. U zweerde erbij dat u vertrokken was met uw twee minderjarige dochters, en dat u pas in Hongarije vernam dat Fatana in België was. Uw dochters zouden hun zus Fatana vanuit Hongarije hebben gecontacteerd, maar u kon op geen enkele manier aangeven hoe de meisjes aan de contactgegevens van hun zus in België kwamen (gehoorverslag CGVS p.7). Ook dit is niet geloofwaardig. Fatana beweerde in haar asielaanvraag dat ze u kort na haar huwelijk nog eens had gezien maar daarna niet meer, en dat ze bijgevolg geen nieuws had over u, haar moeder, broer Fahim en zussen (zie gehoorverslag CGVS dochter Fatana p.4). Uw zoon Fahim beweerde dan weer dat hij u niet meer had gezien sinds hij een kind was, dat u de familie had verlaten om bij Hezb-i-Islami te gaan en dat hij alleen met zijn moeder en twee jongere zussen Samira en Manighza naar Iran was vertrokken, wat overigens ten eerste door het CGVS al werd betwijfeld (zie gehoorverslag CGVS zoon Fahim p. 2-5). U met deze verklaringen geconfronteerd, zei u "dat ze onwetendheid zijn, dat ze waarschijnlijk die dingen hebben gezegd omdat hen dat zo door anderen werd ingefluisterd, omdat andere Afghanen hadden gezegd dat als je hier met een grote familie aankomt, je geen kans maakt op papieren" (gehoorverslag CGVS p.7). Wat er ook van zij, de bedrieglijkheid is dermate frappant dat loutere excuses een onvoldoende verschoningsgrond zijn. Zo werden zowel Fatana als Fahim geconfronteerd met de informatie van uw asielaanvraag met hun twee jongere zussen in Hongarije. Beiden hebben glashard ontkend daar iets vanaf te weten, meer nog ze beweerden dat u onmogelijk hun vader kon zijn (zie gehoorverslagen CGVS dochter Fatana p.6 en zoon Fahim p.5-6). Ze gaven bovendien geen enkele emotionele reactie bij de mededeling dat hun twee jongere zussen waren teruggevonden via deze aanvraag in Hongarije, wat verbazingwekkend was aangezien zij hen zogezegd op hun vluchtroute waren 'kwijtgespeeld' wat toch de nodige verontrustheid moet hebben gecreëerd. Heden is daar echter een simpele verklaring voor, ze wisten immers maar al te goed dat u en hun jongere zussen in Hongarije waren, meer nog, er kan worden aangenomen dat ze op de hoogte waren dat u en hun zussen inmiddels al in België waren. Immers, zowel Fatana als Fahim werden op 26 februari 2013 gehoord op het CGVS, terwijl uw asielaanvraag dateert van 5 oktober 2012. Door hen bij uw asielaanvraag ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken niet te vermelden, heeft u een gelijktijdige behandeling van de aanvragen van u en uw beide kinderen Fatana en Fahim belemmerd, waardoor u onvoldoende zicht heeft gegeven op uw situatie. U verklaarde ten aanzien van het CGVS

dat u Fahim niet had gezien, omdat u niet wist dat hij in België was (gehoorverslag CGVS p.8). Ook dit is een pertinente leugen, aangezien u in Hongarije wel degelijk wist dat uw kinderen Fatana en Fahim zich in België bevonden. Daarbij moet ook nog worden vastgesteld dat Fatana en Fahim, in hun pogingen de Belgische asielinstanties te misleiden, ook andere familieleden niet hebben vernoemd, of bij confrontatie met hun namen, hebben ontkend dat het familie van hen is (zie gehoorverslagen CGVS dochter Fatana p.2-3, p.5-6 en zoon Fahim p.2-5). Géén van beiden vermelde (...) Naim, als hun broer: Fatana verklaarde één broer te hebben (Fahim) en Fahim op zijn beurt verklaarde enkel zussen te hebben en géén broer. Ze verklaarden beiden geen familie te hebben in België, ook niet de zus van uw vrouw (hun tante), waar u nochtans al twee keer op bezoek bent geweest (gehoorverslag CGVS p.3). Ze beweerden allebei tantes noch ooms te hebben, en hebben in een poging om de familiebanden te verzwijgen zelfs niet de correcte naam van hun moeder opgegeven. Ten aanzien van het CGVS verklaarden ze immers beiden dat de naam van hun moeder Nafaz Jan was. Nochtans had Fahim ten aanzien van de DVZ verklaard dat zijn moeder Rabia Wahidi noemde, de naam van uw vrouw zoals u die aangaf ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Fahim geconfronteerd met zijn eerdere verklaring, beweerde hij vervolgens dat dit haar vadersnaam was, dat hij zijn moeder kende met de naam Nafaz Jan (gehoorverslag DVZ zoon Fahim CGVS p.5). Uw dochter Fatana beweerde dan weer dat haar broer iets foutiefs heeft gezegd (zie gehoorverslag CGVS dochter Fatana p.3). Dat ze als oudste dochter van het gezin, niet op de hoogte zou zijn van de naam van haar moeder is niet geloofwaardig. Naast het frauduleuze karakter van uw verklaringen aangaande uw familiesituatie, dient ook te worden vastgesteld dat uw geloofwaardigheid aangaande uw regio van herkomst, zijnde Nad Ali in Helmand, en uw opeenvolgende verblijfplaatsen, ernstig in het gedrang is gekomen. Zo verklaarde u in Helmand, Nad Ali, Shin Qalai te zijn geboren, maar van kindsbeen af in Kabul te hebben gewoond. U beweert verder dat u naar uw regio van herkomst bent teruggekeerd, ongeveer vijf jaar geleden. Immers, u verklaarde vanuit Helmand te zijn vertrokken naar Iran, waar u ongeveer vier jaar verbleef, terwijl u een jaar onderweg was naar België, waar u in oktober 2012 een asielaanvraag indiende (gehoorverslag CGVS p.2). Na een verblijf van twee maanden in Helmand was er een raketaanslag, waarbij uw zoon Wahid en uw schoondochter Maliya, vrouw van uw zoon Naim, die naar aanleiding van dit incident naar België kwam, om het leven kwamen. Er kan echter om onderstaande redenen geen enkel geloof worden gehecht aan uw terugkeer naar uw streek van herkomst in Helmand. Zo werd u gevraagd waarom u bent teruggekeerd, waarop u antwoordde dat het uit economische overwegingen was, het was immers niet langer mogelijk om met uw handkarretje met groenten te werken en het leven in Kabul was heel duur geworden. Daarnaast speelden ook overwegingen over de veiligheid van uw dochters mee, nadat de dochter van een buurman was verdwenen (gehoorverslag CGVS p.3). Echter, het is onvoldoende geloofwaardig dat u omwille van die redenen Kabul zou verlaten om terug te keren naar Helmand, in 2007-2008, naar een huis dat volledig onbewoonbaar was én naar een regio waar veiligheidssituatie toen zeer precair was (gehoorverslag CGVS p.3). U gevraagd naar het incident van de raketaanslag, is uw antwoord bijzonder vaag, namelijk er waren gevechten tussen tegenstanders van de regering en de Amerikaanse troepen. En verder doorgevraagd, of er dan gevechten waren in de onmiddellijke omgeving, ontkende u dit. Nog meer gevraagd over dit thema, zei u dat het wellicht een verloren raket was, aangezien u er geen persoonlijke vijanden had (gehoorverslag CGVS p.4). Echter, uw zoon Naim verklaarde inzake zijn asielaanvraag (zie beslissing CVGS zoon Naim dd. 04 mei 2009) dat de raketaanval gebeurde in 'sumbula' 1384 (augustus-september 2005), wat toch al een aanzienlijk tijdsverschil is, namelijk zeker twee jaar. Hij beweerde dan ook nog te zijn teruggekeerd naar Kabul om slechts af en toe terug te keren naar jullie huis in Helmand. Ook dit laatste werd door het CGVS al betwijfeld. U stelde dan weer dat Naim vanuit Helmand vertrokken is richting Europa (gehoorverslag CGVS p.3). U gevraagd hoe Naim zijn reis heeft gefinancierd, wat toch heel moeilijk moet zijn geweest, aangezien u een verkoper van groentjes was en Kabul verliet uit economische overwegingen, zei u dat hij spaargeld had. Toch verklaarde u eerder dat u zelfs geen geld had om in Helmand het huis terug op te bouwen dat door jarenlange afwezigheid en sneeuwval vernield was (gehoorverslag CGVS p.8). Het is duidelijk dat u ook geen eerlijk zicht biedt op uw financiële situatie, wat het geloof in een terugkeer vanuit Kabul naar het gevaarlijke Helmand verder ondermijnt (gehoorverslag CGVS p.4). Evenmin kon u buurdorpen van Shin Qalay opnoemen (gehoorverslag CGVS p.8). Hier door het CGVS verwonderd op gereageerd, aangezien u beweerde na jaren in Kabul naar uw plaats van herkomst te zijn teruggekeerd, zei u dat "u niet wist dat u naar Europa zou komen en u zich anders zou hebben geïnformeerd". Dit is een wel een zeer bizarre reactie die men niet zou verwachten van iemand die verschillende maanden in dit dorp zou hebben gewoond. U kwam niet verder dan het noemen van Lashkargah, de hoofdstad van Helmand, maar dit is kennis die niet per definitie aantoonst dat u daar ook heeft gewoond. U gevraagd via welke plaatsen u naar het dorp Shin Qalay reisde, gaf u enkel aan via welke provincies en districten u ging. Echter, er kan worden aangenomen dat dit voor u algemene kennis is. Uw dorp kan u niet precies situeren ten aanzien van andere/naburige dorpen in de regio. U gevraagd iets te vertellen over Helmand en het leven in uw dorp, antwoordde u "dat u hoorde dat er veel opiumvelden en Amerikanen

zijn", wat een dermate algemene repliek is dat het geen overtuigend argument is om uw terugkeer naar Helmand aannemelijk te maken. Hoewel u verklaarde dat u in een kliniek werd verzorgd na de raketinslag, weet u niet te vertellen waar die kliniek gelegen was (gehoorverslag CGVS p.9). Naast een verschillende tijdssituering tussen u en uw zoon Naim aangaande de raketaanval, is het ook merkwaardig dat hij verklaarde, dat "de familie terugkeerde naar Nad Ali in 1383 (2004) omdat zijn vader er een huis en gronden had" (zie beslissing CGVS zoon Naim), terwijl u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat "er geen gronden meer waren, die waren al eerder door mijn ouders verkocht" (gehoorverslag CGVS p.3). Aangezien er dus - volgens uw verklaringen - enkel een bouwvallig huis was, is het nog minder waarschijnlijk dat u er terugkeerde vanuit het idee "om te zien of u daar een leven kon opbouwen". Hierbij dient ook te worden vastgesteld dat inzake de asielaanvraag van uw zoon Naim, het CGVS in zijn beslissing dd. 04 mei 2009 oordeelde dat er onvoldoende geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde terugkeer naar Helmand, waarbij hem dan ook, naast de weigering van het statuut van vluchteling, de subsidiaire bescherming werd geweigerd. Echter de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) gaf hem in haar arrest van 17 juli 2009, het voordeel van de twijfel wat de verklaarde terugkeer naar Helmand betrof en kende (...) Naim de subsidiaire beschermingsstatus toe. Toch kan hieraan, op basis van uw verklaringen, opnieuw ernstig worden getwijfeld. Bovendien, en niet in het minst, verklaarde zowel uw zoon Fahim als uw dochter Fatana, dat u afkomstig bent van Baghlan, district Share Jadid, dorp Laqaya (gehoorverslag CGVS zoon Fahim p.2 en dochter Fatana p.2). Fahim beweerde dat uw familie slechts kort in Kabul heeft gewoond en dat jullie terugkeerden naar Baghlan "toen er gevechten waren tussen de partijen in Kabul" (gehoorverslag CGVS zoon Fahim p.2). Fatana sprak eveneens van gevechten tussen Hazara's en Panshiri's en Taliban om aan te geven op welk moment jullie naar Baghlan gingen (gehoorverslag CGVS dochter Fatana p.2). Het CGVS vermoedde dat het om de gevechten in de burgeroorlog ging, met name tussen 1993 en 1996, wat door uw verklaring wordt bevestigd (gehoorverslag CGVS p.4). Eerder zei u dan weer, dat u "een tijdje, anderhalve maand, in Baghlan heeft verbleven, in het begin van de regering van Karzai", dus kort na de val van het talibanregime einde 2001 (gehoorverslag CGVS p.2). Uw zoon Naim heeft helemaal niets gezegd over Baghlan. Fatana beweerde dat u in Baghlan op het land werkte, dat u bij Hezb-i-Islami was en dat u haar heeft uitgehuwelijkt aan iemand van Hezb-i-Islami, Sabir Rashidi, in het begin van de regering van Karzai, ongeveer acht jaar geleden (gehoorverslag CGVS dochter Fatana p.2). Ze beweerde dat u en haar man van dezelfde "stam" zijn, dat Laqaya en Dasht Kast, waar haar man van afkomstig was, naast elkaar liggen (gehoorverslag CGVS dochter Fatana p.3). Het is dan ook bijzonder bevreemdend dat u verklaarde slechts kort in Baghlan te hebben gewoond, meer bepaald anderhalve maand, en dat u stelde niet te weten wat de naam is van de schoonbroer van Fatana, "omdat hij niet van uw regio is". Bovendien zei u dat u nooit lid was van Hezb-i-Islami (gehoorverslag CGVS p.8). U om meer informatie gevraagd over haar man, zei u enkel dat hij van Hezb-i-Islami was, dat u geld heeft gekregen om haar te laten huwen met hem, dat haar man overleden is en dat ze gevlucht is omdat haar schoonbroer haar wilde huwen (gehoorverslag CGVS p.6 en p.8). U gevraagd of u van haar vlucht op de hoogte was, gaf u een ontkennend antwoord. Echter, het is toch bijzonder merkwaardig dat u vanuit Afghanistan werd opgebeld door een vriend die u op de hoogte bracht van de dood van uw schoonzoon en het feit dat diens broer nu met Fatana wilde huwen, maar dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van haar vlucht naar Iran, aangezien zij verklaarde dat ze een gegronde vrees koesterde vanwege haar schoonbroer en schoonfamilie, waarover u spontaan overigens niets zegt. Bovendien werd bovenstaand al uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring, en deze van Fatana en Fahim, dat u jullie elkaar niet hebben gezien in Iran. Moet worden vastgesteld dat ook inzake de asielaanvraag van uw dochter (...) Fatana het CGVS haar de hoedanigheid van vluchteling, alsook de subsidiaire bescherming heeft geweigerd, wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Eenzelfde beslissing werd genomen inzake de asielaanvraag van uw zoon (...) Fahim. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. U geeft onvoldoende zicht, op uw regio van beweerde herkomst, op uw opeenvolgende verblijfsplaatsen, alsook de motieven om deze te verlaten. U en uw familieleden hebben dermate frauduleuze verklaringen afgelegd en hebben dusdanig getracht de Belgische asielinstanties te misleiden dat het CGVS zich geen beeld kan vormen van uw concrete situatie. Feit is dat u het grootste deel van uw leven in Kabul heeft doorgebracht. Aangezien u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, kan u met uw familie, uw dochters en twee zoons, naar Kabul terugkeren. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de

algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghaanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012, update: 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012, update: 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te Nad Ali, op (in) 01.01.1940 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/06/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift om enerzijds de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) te vernietigen en te schorsen.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een "*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*" (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van de nota met opmerkingen, eventuele

indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft gesteld dat hij bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd over de samenstelling van zijn familie, over de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan en over de onderlinge contacten en netwerken. Hij vervolgt dat er niet kan worden getwijfeld aan zijn herkomst. Hij voegt aan zijn verzoekschrift een fotokopie toe van zijn paspoort dat hij van de Afghaanse ambassade in Brussel heeft verkregen en waaruit blijkt dat hij in Nad Ali is geboren. Hij stelt dat het begrijpelijk is dat zijn geografische kennis van Nad Ali en van de regio beperkt is, aangezien hij van kindsbeen af in Kaboel heeft gewoond en hij vijf jaar geleden hooguit enkele maanden in zijn geboortedorp heeft gewoond. Hij wijst er ook op dat de Raad er in zijn arrest van 17 juli 2009 niet aan twijfelde dat zijn zoon en de overige familieleden naar Helmand waren teruggekeerd. Hij besluit dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus moet worden beoordeeld op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst, Helmand, dat bekend staat als bijzonder gevaarlijk, en niet op basis van de veiligheidssituatie in de stad Kaboel.

3.1.2. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift een fotokopie toegevoegd van zijn paspoort. Op 20 september 2013 heeft verzoeker een bijkomend stuk neergelegd: een arrest van de Raad van 17 juli 2009 in de asielprocedure van verzoekers zoon.

3.2. De commissaris-generaal heeft op 9 oktober 2013 een nieuw stuk neergelegd: COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul-stad van 5 september 2013.

3.3.1. De Raad wijst er vooreerst op dat het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, behoudens mits toestemming van betrokkene. De vordering tot schorsing is bijgevolg onontvankelijk.

3.3.2. De Raad wijst er verder op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.3. Daargelaten de correcte vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker onjuiste verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gezinssamenstelling, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij zijn land heeft verlaten omdat hij vreest voor de veiligheid van zijn twee minderjarige dochters: *"Ik ben omwille van mijn 2 dochters hier, van 13 en 14 jaar, zoals u weet de situatie in Kabul, meisjes worden ontvoerd (...) Alleen omwille van mijn dochters ben ik hier, ik ben oud, ik ga niet meer lang leven, ik dacht ik breng mijn dochters naar mijn zoon, dan ben ik gerustgesteld"* (gehoorverslag, 2 en 3).

Niettegenstaande de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf en hij/zij, zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is, stelt de Raad vast dat tijdens het gehoor verzoeker verschillende keren duidelijk stelt dat hij vreest voor zijn minderjarige dochters die thans in België verblijven. Het is echter niet aanvaardbaar dat de protection officer op geen enkel moment tijdens het gehoor concreet ingaat op de vraag om internationale bescherming om verzoekers dochters, blijkbaar de enige reden waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten. Niet één vraag om toelichting hierover wordt aan verzoeker gesteld tijdens het gehoor. Het onderzoek, het gehoor en de bestreden beslissing hebben zich toegespitst op de leugenachtige verklaringen van verzoeker omtrent zijn gezinssamenstelling en zijn verblijfplaats(en) in Afghanistan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. In casu wordt niet betwist dat verzoeker in België asiel heeft aangevraagd samen met zijn twee minderjarige dochters.

De Raad is dan ook van oordeel dat geen (gedegen) onderzoek werd gepleegd naar de asielmotieven van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op datum van 14 juni 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS